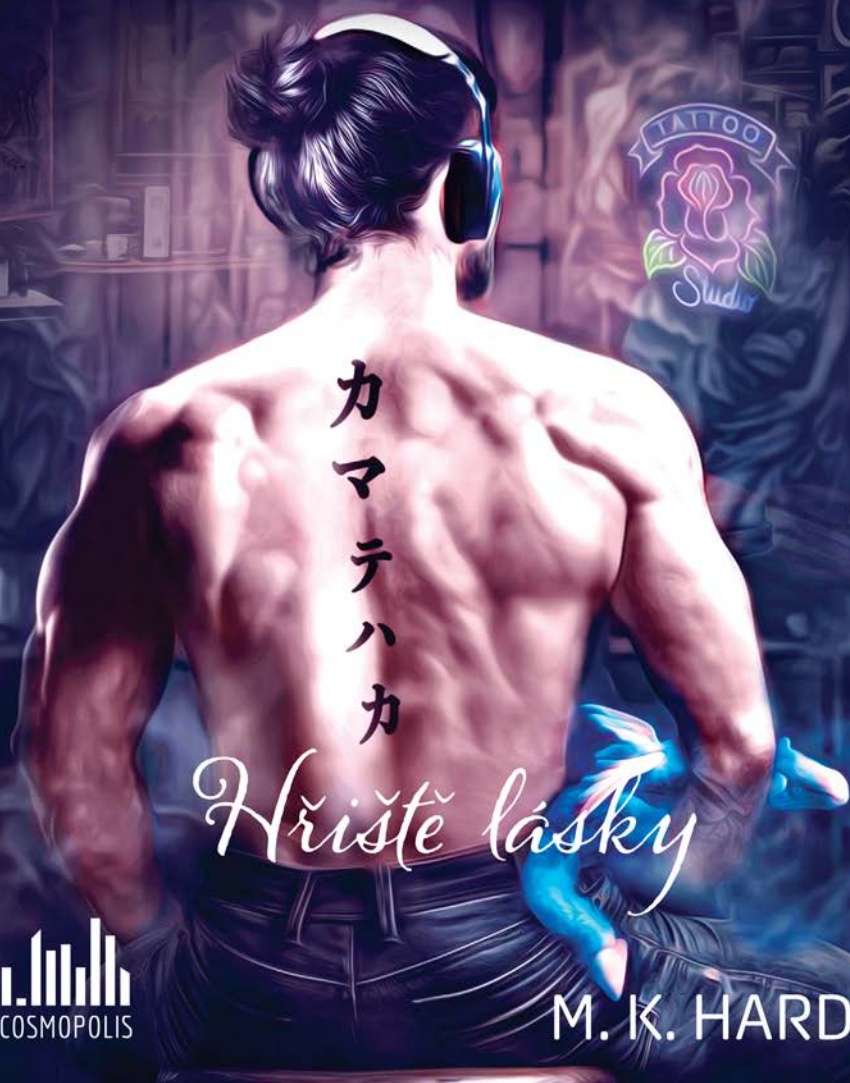

TETOVÁNÍ

za trest

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

TETOVÁNÍ

za trest

Tetování za trest

Text © M. K. Hardy, 2023

Cover © Zuzi Maat, 2023

© Grada Publishing, a. s., 2023

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy a korektury Julie Gonzálezová

Grafický návrh obálky a sazba Zuzi Maat

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2023
jako svou 8593. publikaci

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

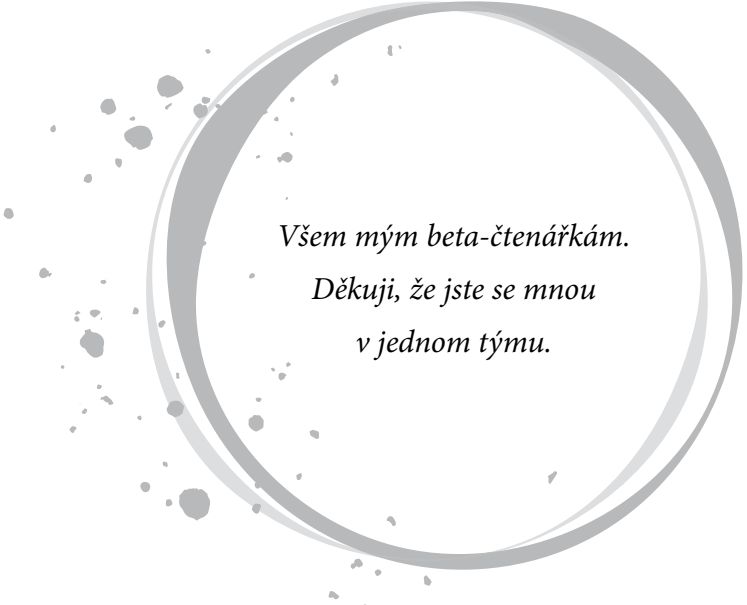
Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-4973-0 (ePub)

ISBN 978-80-247-4972-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-5101-1 (print)

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována
a šířena v jakékoli podobě bez předchozího písemného souhlasu majitele.*

Všem mým beta-čtenářkám.

*Děkuji, že jste se mnou
v jednom týmu.*

Prolog

Za léta působení v týmu All Blacks jsem se naučil pár fajn věcí. Jedna z nich byla komunikace s médii. Sociální sítě samozřejmě mám, ale spravuje mi je, stejně jako pár ostatním chlapům z týmu, náš marketáček. Dobře si vždy promyslí, co vloží, což mi vyhovuje. Já mám na instagramu svůj soukromý účet bez fotek a jmen. Jen ze zvědavosti a prostě pro soukromou potřebu, stejně na něj v podstatě nechodím.

Další praktická věc, co se médií týče? Nevěřit jim! Všechno je přitažené za vlasy, zveličují maličkosti a dělají z nich národní pohromu. Pokud jde o časopisy, odebírám jen dva, a ani jeden z nich se netýká drbů nebo zpráv. Ty totiž taky nejsou vždy kvalitně podložené.

Pak je tu komunikace s novináři. Žádná sranda, co si budeme povídat. Musím filtrovat slovník, věty si promýšlet dřív, než

něco vypustím z huby, protože nedejbože aby se nějaká z mých odpovědí dala pochopit více způsoby. Zaručeně by vybrali ten horší a začali se v něm šťourat. Když se zeptají na něco, co nevím, nebo si nejsem jistý, zda smím vůbec odpovědět – ano, mlčenlivost je důležitou rolí nás všech –, naučil jsem se bezvadnou větu: *Tohle bude otázka spíš na našeho manažera*. Vždy to doplním umělým úsměvem jeho směrem a nechám ho v tom vymáchat.

Taky jsem se naučil nebrat si všechny ty dotěrný a občas nevhodný otázky osobně. Nestresovat se tím, co si myslí, a nerozčilovat se. Jenže to teď nešlo. Nedalo se ignorovat ženu s malým diktafonem, který svírala v ruce. Hnědé vlasy v úhledném drdolu, žádný výstřih, na nose posazené brýle a vážnou tvář. Jak dokáže někdo, kdo vypadá jako rozumný a slušný člověk, vypustit z huby takovou sračku? Normálně taková spojení nepoužívám, ale tahle mi nadzvedla mandle.

Seděl jsem tam, ruku zaťal v pěst a jen zíral. Na malý okamžik mě totiž naprosto vyvedla z míry. Chtěl jsem na ni začít křičet, cítil jsem, jak mi buší srdce a tepe v hlavě. Nejspíš mi na krku vyskočila nějaká ta žilka a můžu jen doufat, že jsem nezrudnul.

„Mohla byste, prosím, zopakovat otázku?“ požádal jsem ji co nejklidnějším tónem. Doufal jsem, že si uvědomí, jakou

šanci jí tu dávám. Vybruslit z nepříjemný debaty a zeptat se na něco jinýho místo toho, abych ukončil celou tuhle podělanou tiskovku a poslal ji osobně do prdele.

Bohužel je asi úplně pitomá, protože to do slova a do písmene zopakovala: „Co říká vaše rodina a známí na to, že se stále vidáte s Jackem Paratou, nyní známým jako *zrádce národa*?“

Nevím, jestli si ze mě dělá legraci, ale pořád nemůžu uvěřit, že to myslí vážně. Všichni na mě zírali a čekali na reakci. Myslí, že z tváře manažera se nic vyčíst nedalo, ale z mé ano.

„Myslím, že se této otázky ujmu...“ pustil se do řeči náš manažer, ale to jsem nemohl připustit. Ten kretén totiž mluví tak obecně a okecává, že by to vyznělo jinak, než bych chtěl.

„Rád tady slečně odpovím,“ můj hlas se rozezněl v mikrofonu, jako kdyby se kněz chystal na své kázání. Trochu zděšený manažer se po mně ohlédl, ale netroufl si nic říct, protože teď už všichni čekali na mě.

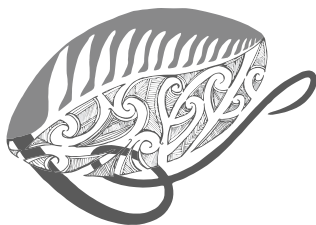
„Jak bych začal...“ uvažoval jsem už nahlas, protože bych byl rád, aby to slyšeli všichni. „Je to dlouho, co se jméno jednoho z mých nejdražších přátel vláčelo bahnem, měsíce očerňování, dotírání a odpornejch pomluv. Média z něj udělala něco, čím není a nikdy nebyl.“ Začínal jsem zvyšovat hlas a dáma se přestala tvářit jako ta nejzajímavější slepice v kurníku. „A už je to nějaká doba, co drtivá většina lidí pochopila, jaký nechutný

sračky si média vycucala z prstu, takže mi, prosím, řekněte, co jste nepochopila na všech prohlášeních mých, mých přátel a celého týmu, že se ptáte na takovou kravinu? Znáám Jacka už kupu let a stejně tak má rodina, takže co říkají? Nejspíš něco jako: *Kdy se staví na večeři?* Abych se vyjádřil ještě jasněji, nechápu, že existuje někdo, kdo má pořád potřebu štourat se ve věcech, který nejsou pravdivý, a navíc jsou dávno zapomenutý. Nejspíš byste si měla najít nějaký koníček, abyste si to taky uvědomila.“ Nejspíš jsem byl hnusnej a dost možná budu mít problém, ale takhle to dál nejde.

„Řekl jsem to tehdy a říkám to i teď – Stojím za svým kapi-
tánem.“

Henry

„To snad nemyslíš vážně! Proč jsi to prostě nemohl přehodit na mě! Mám na tenhle typ otázek připravený odpovědi od doby, co se ta vlna spustila! Zvládnul bych to!“ řval na mě manažer a já ho velmi úspěšně ignoroval. Sotva jsem odpověděl té ženské na otázku, oznámil jsem, že tímto pro mě tisková konference končí, a jestli se mě ještě někdy někdo zeptá na takovou hovadinu, už se žádné nebudu účastnit.

Poprask se zvedl dost rychle, vlastně hned nato, co jsem se postavil, odsunul židli a vyrazil pryč. Lidé na mě pokřikovali a letmo jsem pochytil, že ta žena si asi taky něco vyslechla.

„Já to taky zvládnul.“ Pokrčil jsem rameny a stáhl ze sebe košili, která byla až moc napnutá. Navlékl jsem se do trička, a ještě si přezul boty. Čekal jsem, že si mě manažer najde, a bylo mi to úplně fuk. Spíš by mě zajímalo, kde mám kouče,

protože jen jeho názor mi připadal důležitý. Možná jsem ho tím oznámením tak nasral, že mě nechce vidět. Co už, do Jacka se prostě nikdo nebude navážet, alespoň ne přede mnou.

„Urazil jsi ji a plácal další nesmysly! Ty nerozhoduješ o tom, kdo půjde na jakou tiskovku, Henry, uvědom si to! Já to rozhodnu a dobře si rozmyslím, jestli se ještě někdy na nějakou podíváš.“

Obrátil jsem se na něj s klidným výrazem, což ho pobouřilo ještě víc. Jestli si myslí, že stojím o veřejnost a tyhle šaškárný, asi si mě s někým spletl. „To by byla tragédie,“ odvětil jsem ironicky.

„Měl by sis uvědomit, že tyhle věci jsou kurva...“ Nedořekl svou myšlenku, protože do šatny, převlékárny nebo jak se to muhle pokojíku na přípravu říká, přišel trenér. Oba dva jsme se na něj otočili a zjevně čekali, co řekne.

„No...“ Zavřel za sebou dveře a rukama rozhodil do stran. „Je to kráva.“

Ani jsem se nesnažil skrýt úsměv.

„Ty s ním souhlasíš?“

„Samozřejmě a ty zařídíš, aby se její jméno už na žádné z našich tiskovek neobjevilo.“

Uf, jak já byl teďka spokojenej.

„To snad nemyslíš vážně?“

Asi našeho kouče nezná dost dobře, když se tak blbě ptá.

„Naprosto vážně. Svůj postoj k těm sračkám vyjadřujeme dost jasně už několik měsíců. Je nepředstavitelný, že to zkoušej na každého hráče zvlášť. My jsme kurva celek a jako celek jsme promluvili.“ Sakra, to byla hezká řeč, snad lepší než před chvilkou ta moje.

„Ale...“

„Žádný ale! Narušují tím každou naši tiskovku, která má být o sportu, zápasu, vizích a rugby! Do prdele, maj se zajímat o rugby a naše výsledky, ne o podělaný drby!“

Na to už neřekl manažer vůbec nic. Jen sklopil hlavu a odešel pryč.

„Hezký,“ pochválil jsem trenéra, který se na mě prudce otočil, hned jak se za manažerem zavřely dveře.

„Taky si myslím a víš, proč je to hezký? Protože jsem si to nechal sem do šatny.“

Dost jsem znejistěl. „Takže se mnou nesouhlasíš?“

„Souhlasím, jasně že jo, ale na rozdíl od tebe umím potlačit svoje emoce, vyjádřit se a až pak v soukromí bouchnout.“

Asi bych ho hodně nasral, kdybych mu ukázal jeho vlastní video z nějakého zápasu, co? „Měl jsem nechat mluvit toho kretěna?“

„To netvrdím, ale měl jsi zopakovat, že ty i tvá rodina stojí za svým kapitánem, a pak klidně odejít. Nemusel jsi jí dát

přednášku a naznačit před kupou novinářů, co si myslíš o ní a o práci jich všech.“

No dobře, uznávám, asi má trochu pravdu.

„Pamatuj si to pro příště.“

„Jasně, kouči,“ kývl jsem a pak konečně vyrazil pryč. Nikdy jsem neměl tiskovky rád, všichni to vědí, byl jsem jen na těch nejnutnějších. Nejlepší na tohle byli Alek s Jackem a Carlem, jenže Jack už nehraje, Alek musel s Lily k doktorovi a Carl chytil nějakou sračku, takže leží doma v horečkách. Říkal jsem jim, že nikam nejdu, ale trvali na tom. Vzhledem k tomu, že jsem byl označen za nejužitečnějšího hráče Aucklandu, řada vyšla na mě. Ještě než jsem nasedl do auta, zavibroval mi mobil v kapse. Vytáhl jsem ho a podíval se, kdo mě shání.

Jack: Přilepil sis na záda terč.

Jack: Díky, Baby. S úsměvem jsem si četl Jackovu zprávu a zasmál se nad tím, jak mě zase označil. Už jsem si na přezdívku Baby celkem zvykl.

Henry: Proč na to vůbec čumíš? Už je to hodně dlouho, co se Jack rozhodl, že skoncoval s médii a vším okolo. Žádné zprávy, noviny ani sociální sítě, všechno odboural a zablokoval, aby mu z toho nepřeskočilo.

Jack: Díváme se na Vraždy v Brokenwoodu a překlíkával jsem při reklamě. Aaaa, tenhle krimi seriál taky znám.

Henry: A já myslel, že chceš munici, aby ses mi mohl vy-smívat. Zabouchl jsem dveře od auta a nastartoval.

Jack: Tý mám dost na několik let dopředu.

Henry: Na mě? Jsem svatej! Doplnil jsem svou zprávu o smajlíka se svatozáří.

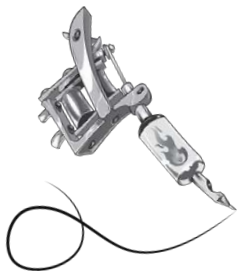
Jack: Ani hovno, kamaráde.

Henry: Abych nevytáhnul něco já na tebe.

Jack: Končím, Satan mi zdrhá. Rozesmál jsem se na celé auto a odložil mobil do kastlíku. Jack se strategicky vyhnul rozhovoru o špíně, kterou na sebe máme, ale když použil svou malou dcerku jako výmluvu, nikdy jsem si nebyl jistej, jestli je to vtip, nebo ne. Malou Nathalií jsem párkrát viděl a označení Satan, který jí mimochodem dali vlastní rodiče, docela dobře sedí. Je to malej ďábel, chvíli neposedí.

Yumiko

Za poslední roky jsem zjistila, že není úklid záchodů jako úklid záchodů. Ve své staré práci, v salonu s názvem Barva pro tělo, jsem měla strach, abych něco nechtyla nebo abych se občas nepozvracela. Záchody byly odporné i po mém snažení a k mému zděšení jsem párkrát musela vyhodit i jehlu, co ležela na zemi. Vždy jsem měla rukavice a jehlu jsem nikdy do ruky nevzala. Možná jsem paranoidní, ale představa, že se dotknu takového hnusu, co může být klidně nakažený nějakou nemocí, nepřipadala v úvahu. Vždy jsem k úklidu těchto odporností přistupovala s nejvyšší opatrností.

A místo, kde pracuji teď? I se smetákem v ruce si připadám jako královna. Záchody se tu blyští jak v nějakém nóbl hotelu, nepotkám tu jediného zhuleného klienta, protože můj šéf, Drew Hoggins, má své stálé klienty a nové si důkladně vybírá.

Společnou máme lásku k čistotě a vhodné vůni, kterou nechává každý den linout se tetovacím salonem kousek od hlavní třídy Aucklandu.

Ačkoliv je to skutečně nádherné místo, pořád nechápu, proč z každého tetovacího salonu vyzařuje tak temná atmosféra. Svět plný barev, a všude zataženo nebo tmavě vymalováno. Alespoň že zde je to elegantní černý mramor na podlaze, který působí čistě a honosně.

„Nemáte zač, mějte se hezky a za týden na viděnou,“ rozloučil se Drew se svou pravidelnou klientkou. Momentálně jí tetuje nějakého hada a sezení má před sebou hned několik.

„Na shledanou.“ Mávla jsem na ni z recepcy a počkala, než zavře dveře. Pak jsem nahlédla do diáře a obrátila se na svého šéfa. „Na dnešek už nic nemáš, mám začít uklízet?“ K mému údivu byl ochotný mě zaměstnat jako svou recepční i uklízečku, takže jsem měla dvě zaměstnání v jednom, a ještě daleko lepší plat. Mohla jsem si tu ve volných chvílích dělat, co chci, což léta zahrnovalo studium výtvarné umělecké školy, a ještě jsem za to byla placená, co víc si přát.

„Já jsem si tu nechal naschvál volno, protože očekávám chlapy.“

Cože? Jaké chlapy?

„Dobře, počkám, až odejdou, pak uklidím.“ Sice nevím, co má tohle znamenat, ale nic mi do toho není, já si udělám svou

práci a pak půjdu hezky domů. Chvilí jsem se dívala na Drewa a čekala, co mi poví, protože jeho výraz byl dost zvláštní. Trochu se křenil a určitě usilovně přemýšlel, jenže nad čím?

„Viš, tohle jsou dost zvláštní klienti...“

Aha, chápu, nemám tu být. „Chápu, mám přijít zítra hned ráno, abych uklidila?“

„Viš co, Yumi? Ne. Zůstaň tu.“ Tvářil se, jako kdyby mi právě svěroval kdovíjaké tajemství, i když jsem o něj nestála.

„Mně to opravdu nevádí, nemusím tu být.“ Už jsem zavírala blok a rovnala tužky zpět do stojanu, když mě Drew zarazil.

„Ne, oni sem chodí často, stejně by ses s nimi dřív nebo pozdějc potkala. Naschvál jsem si je bral večer sám kvůli diskretnosti, ale naprosto ti důvěřuju a věřím, že nebudeš dělat scény.“ Scény? Prosím? „Drewe, dělej si, co chceš, ale jestli jedeš v něčem nelegálním, nechci u toho být. Radši půjdu rovnou, protože do žádnýho maléru fakt nechci zabřednout.“ Hodila jsem si přes sebe mikinu a chtěla vyrazit pryč, jenže mě chytil za paži.

„Nelegálního? Co?“ začal se chechtat na celé kolo, a když se uklidnil, konečně mluvil jasně. Nevím, proč to neudělal dřív. „Mými klienty jsou rugbisté našeho národáku a ještě pár dalších. To, že je tetuju, není tajemství, ale přejí si, aby nikdo nevěděl, kdy k tomu dojde. Věř tomu nebo ne, ale mít za prdelí novináře,

když do sebe necháváš píchat jehlou, není to nejpříjemnější. Navíc když si nechávaj dělat kérku na zadku.“

Trochu jsem se uvolnila a odložila kabelku zpět na pult recepce. „Lekla jsem se, že je to nějaká šílenost. Proč to neřekneš hned?“

Chvíli se na mě podmračeně díval, než dodal: „Myslel jsem si, že budeš trochu vyšilovat.“

„Proč?“ Kvůli pár chlapům v jedné místnosti?

„No přece...“ Nestihl doříct větu, protože se dovnitř nahrnula banda ohromných monster v kapucích přes hlavu. V jednu chvíli jsem si myslela, že nás jdou přepadnout, takže jsem o krok ustoupila a narazila do hrudi Drewa, který se ani nehnul, pouze mi na znamení klidu položil ruce na ramena. Někdo z nich měl kolem nosu zamotaný šátek a další kapuci tak v čele, že mu nebylo vidět do tváře. Pak tu byl taky chlap s kšiltovkou a všichni se svou postavou mohli vystupovat ve filmu jako *Oni*. Bájně bytosti z mého rodného Japonska, které se podobají obrům. Jen rohy těmhle mužům chybí.

„Čaaaau.“

„Viděl jsi ten zápas?“

„Drew, zamykám.“ Všichni se dovnitř nahrnuli jako velká voda, zamkli za sebou dveře a pak si postupně začali sundávat kapuce, čepice a šátky. Drew se za mými zády zasmál a hned mě obešel, aby je přivítal.

„Podívejte se, jak vypadáte, vyplašili jste mi recepční,“ chechtal se a rozesmál i ostatní, kteří se na mě podívali, což bylo dost nepříjemné vzhledem k tomu, že byli čtyři a každý z nich mohl vážit třikrát tolik co já. Jasně, Japonci obecně nebývají velcí, se svými sto šedesáti centimetry bohužel nejsem výjimkou, a navíc jsem spíš drobná než hezky tvarovaná, takže na váze mám maximálně do pětapadesáti kil... kdybych se vážila.

„My se omlouváme, nečekali jsme, že tu ještě někdo bude.“ Netuším, který z nich to řekl. Hlasy se překrývaly, jak se s Drewem zdravili, plácali se po zádech a gratulovali si k vyhranému zápasu.

„Nebude nás fotit?“ Nejvyšší z těch obrů si sundal mikinu a odhalil tetování přes celou paži. Tedy přesněji řečeno do poloviny předloktí. Viděla jsem takového ukončení poprvé a ráda bych ho prozkoumala pozorněji. Líbilo se mi to a bylo to dokonale netradiční.

„Ne, nebude, je spolehlivá.“ Drew se na mě usmál, čímž mi dodal trochu sebevědomí. Všichni se na mě zase podívali a další z nich se podivně ušklíbl. Měl světlé vlasy a i jeho pleť působila nejsvětleji.

„Seš si jistě?“

„Ano, Carle, jsem si naprosto jistě. Můžeš bejt v klidu.“

Moc důvěřivý nejsou, ale pokud je někdo každou chvíli fotí, pak chápu, že se raději ujistí.

„Budeš si nechávat tetovat prdel nebo co, že se bojíš fotek?“ To promluvil ten s useknutým tetováním.

„Ty jsi idiot, Aleku.“ Aaa, takže tetování na ruce se jmenuje Alek, dobře.

„Jeho prdel stejně viděl celej svět, když ji vystrkoval z jedoucího auta tenkrát po mistrovství,“ rozesmál mě až čtvrtý chlapík s touhle vtipnou vzpomínkou. Byl moc hezky opálený s vlasy sepnutými do mini drdolu vzadu na hlavě. A znovu se na mě všichni podívali.

„Ona nám rozumí?“ obrátil se zděšeně na Drewa a pak zpět na mě.

„Proč se jí nezeptáš sám, ty pitomče?“

Zvedla jsem obočí na toho chlapíka s drdolem a čekala, jestli přijde s nějakou otázkou, ačkoliv nebylo třeba. Mé reakce jasně vypovídaly o tom, že přesně vím, o čem se baví.

„Protože by se teď nejradši propadnul do země.“ Muž jménem Alek ho praštil do zad a přišel za mnou.

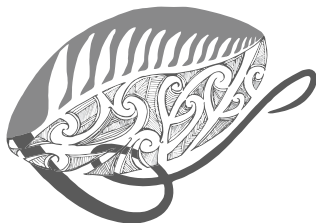
„Dobrý večer, omlouvám se, že jsme se chovali jako nezdořáci.“ Hlavu skláněl skoro až k prsům, aby na mě vůbec viděl, a pak se obrátil k ostatním. „Že jo?“ houkl na ně trochu důrazněji a všichni tři rychle zabručeli souhlas, každý svým způsobem.

„Dobrý večer, to být v pořádku. Já se teprve učít žít na Nový Zéland.“ Předvedla jsem famózní pozdrav z dob, kdy jsem skutečně pořádně neuměla anglicky. Usmívala jsem se u toho, ruce sejala před tělem a lehce kývala vrchní polovinou těla nahoru a dolů. Všichni v tu ránu ztuhli a jen na mě zírali, nikdo z nich ani nedutal a bylo opravdu neuvěřitelně těžké udržet na tváři umělý úsměv a nevinný výraz.

„Jdu to dozadu připravit,“ ozval se přidušeným hlasem Drew, který se drbal na horním rtu, aby nebylo vidět, jak moc by se chtěl smát. Prošel kolem Aleka a zalezl dozadu do pracovny, aby nevyprškl. Cestou po mně hodil okem, ale nedokázal říct nic dalšího, jeho rty byly pevně zaťaté a čelo skrabatěné zadržovaným smíchem.

Henry

Zatímco jsem se cítil neuvěřitelně trapně za sebe a své spoluhráče, svlékl jsem se do tílka a mikinu pověsil na věšák. I v podvečer tu bylo víc než dvacet stupňů a v překérních situacích jako před chvílí se vždycky začnu dřív potit.

Díval jsem se, jak se chlapi svlékli a chystali se vyrazit za Drewem, když někdo zabušil na dveře. Ty tři rány mohly způsobit, že dveře vypadnou z pantů. Ani jsem si nevšiml, kdy kolem mě proběhla ta maličká Asiatka.

„Někdo od vás?“ obrátila se na Aleka, který stál nejbliž. Ten se jen naklonil a kývl na souhlas. Slečna odemkla dveře, otevřela a nechala vstoupit opozdilce.

„Dobrý večer,“ usmála se na něj, kývla hlavou a zase odcupitala kolem za pult.

„Dobrý.“ Jack shodil z hlavy kapuci a podrbal se na hlavě. Vtipné na tom bylo, že si chtěl prohrábnout vlasy jako dřív,

když měl ještě na hlavě dredy. Už je to skoro rok, co se oholil na ježka, ale pořád si na to zvykám. Byl jediný v týmu, kdo měl spolu se mnou delší vlasy, teď jsem byl poslední mánička já. Jenže já se rozhodně stříhat nehodlám. Svůj culík i vousy si hýčkám už léta a hodlám v tom minimálně stejně tak dlouho pokračovat.

„Jacku, nemusíš ty dveře rozmlátit.“ Alek se s ním hned objal jako s vlastním bratrem. Jejich vztah byl působivý.

„Myslel jsem si, že už jste vzadu a neuslyšíte mě.“

„Víš, že Baby stejně bude sedět tady.“

Ošklíbnul jsem se na Aleka kvůli narážce, kterou mi uštědřil. Radši jsem se od nich rovnou odpojil a posadil se do čekárny na pohodlný gauč. Líbilo se mi tu a už jsem si zvykl sedět klidně i hodinu sám, než za mnou někdo přišel. Mezitím jsem si četl anebo se protahoval.

„To mi nedošlo.“ Stejně bylo hrozně hezký, že i když Jack už nehrál s námi a stal se tátou, téhle naší tradice se držel zuby nehty. Už se nenechával tetovat, ale společně strávený čas po zápase byl euforický. Nějakou dobu po konci své kariéry se s námi moc nevidal, jen na svatbě Aleka a pak ještě párkrát výjimečně, když začal trénovat děcka. Nedivil jsem se mu, protože to, jak si ho média přehazovala jako horký brambor a psala o něm sračky, o kterých se mi ani nesnilo, by mě taky

rozsekalo. Proto byla tajná setkání v salonu ideálním místem pro socializaci a znovushledání.

„Tak jo, vše připraveno.“ Drew vylezl ze dveří a kývl na ostatní. „Čau, Jacku,“ mávl na našeho bývalého kapitána. Nikdy bych to neřekl nahlas, protože bych tím ublížil svému nejbližšímu kámošovi, ale stále si stojím za tím, že Jack byl ten nejlepší kapitán ze všech. Carl je skvělejší, ale sám moc dobře ví, že ani zdaleka nemá takové komunikační a sociální schopnosti, jako měl právě Jack. On to s námi prostě uměl, klid z něj vyzařoval na hony daleko, a tím dokázal uklidnit i nás. A za to, že si to Carl uvědomuje a snaží se ze všech sil, aby byl dobrým kapitánem, ho obdivuju. Já bych tuhle pozici zastávat nechtěl.

„Čus, taťko,“ pozdravil jsem ho z gauče a pak už jsem tahal z batohu svoji novou knihu. Občas jsem přemýšlel, proč tu vlastně jsem, vážně jsem si říkal, že bych tam měl jít za nimi, a ne sedět na recepci jako dítě. Jenže jsem to nedokázal.

Podíval jsem se za recepci na ženu, kterou jsme vyděsili a pak možná i urazili, a radši zase sklopil zrak zpět ke knize. Prolistoval jsem si rejstřík a našel stránku, kde se zaměřovali na skleníky. Kromě rugby mám jeden jediný koníček a věnuju mu každou volnou chvíli – zahradničení. Vypadnout ven, nemyslet, nehonit se za ničím a pracovat rukama na čerstvém vzduchu, to je moje.

Během chvilky kolem mě prošla drobná postava s černými rovnými vlasy. Tak jsem se soustředil na přesné postupy, že jsem ji málem přehlédł. Zvedl jsem oči od stránek a sledoval, jak pokládá sklenici s vodou přímo vedle mě na malý konferenční stůlek plný časopisů a Drewova portfolia.

„To je pro mě?“ zeptal jsem se jako úplný idiot. Nikdo jiný tu nebyl a ona si nesedala, takže to zjevně nebylo pití pro ni.

„Ano.“ Mile se usmála a kývla hlavou. Chvíli jsem zvažoval, jestli mi bude rozumět, když jsem se na ni chystal promluvit, ale vzhledem k tomu, že rozuměla i předtím, předpokládám, že i tentokrát to dopadne.

„Víte, chtěl bych se omluvit za ty kecý, moje i ostatních.“ Zavřel jsem knihu a nechal palec v ní, abych to pak nemusel hledat znovu.

„Kecý?“ Zvedla překvapeně obočí. Aha, asi mi nerozumí.

„Řeči, hloupé řeči, co se nehodí. Nevhodné chování...“ Pokusil jsem se vysvětlovat dál, a když roztáhla rty do úsměvu a znovu přikývla, ulevilo se mi. Nevím, jak dál bych to popisoval. Ale na tom úsměvu bylo něco divného, nebyl jsem si jistý, jestli je jen tak milá, předstírá, že mi rozumí, nebo se mi vysmívá.

„Neměli jsme se tak chovat. Mysleli jsme si, že nám nerozumíte, však víte, vzhledem k tomu, že jste...“ No ty vole, to jsem

si naběhl. Co je? Co sakra je? „Asiatka.“ Velmi opatrně jsem volil slova a snažil se z jejího výrazu vyčíst, jestli jsem neřekl něco špatně. „Což je samozřejmě nevhodný, prostě jsem byl rozjařenej ze zápasu a...“

„Japonka,“ upřesnila a utnula mé blábolení.

„Děkuju, víte, já se musím přiznat, že to takhle úplně nepoznám.“ Sotva jsem dořekl tu větu, bylo jasné, že přijde něco hrozného. Nemyslel jsem to špatně, naopak! Snažil jsem se být milý, omluvit se, a místo toho jsem vypustil čerta z klece. Jenže tohle nebyl obyčejný čert, ale sám Lucifer.

„Vy nepoznat? Jak nepoznat?“ Rozhodila rukama do stran a začala zvyšovat hlas. „Protože my všichni stejný! Nikdo nepoznat, protože my se neliší! Všichni žlutý!“ Ječela na mě a mně nezbylo nic jiného než valit oči a snažit se propadnout hluboko do sedačky, ve které jsem seděl.

„To ne, vážně ne.“ Zahodil jsem knihu vedle sebe a začal rychle máchat rukama, abych zabrzdil celé nedorozumění. „Takhle jsem to nemyslel.“ Bylo mi nepříjemné sedět takhle dole a nebránit se. Postavil jsem se na nohy a v tu ránu jsem si nebyl jistý, jestli to nebere jako útok. O dva kroky ustoupila, protože mi sahala jen po ramena, ale stejně nepřestala řvát.

„Vy myslet vážně! Vy hrubý a drzý!“ Takhle z výšky jsem si všiml, že jí z výstřihu vykukuje barva. Má tetování na prsou?

„Vůbec ne! Nechtěl jsem vás urazit!“ A pak se stalo něco, na co jsem nenašel vhodná slova. Vyskočila na ten stolek vedle vody, aby mi viděla přímo do očí, a spustila na mě japonsky.

„Já vám nerozumím,“ zoufale jsem se díval, jak se rozčiluje a chrlí na mě jednu větu za druhou. Už jsem to začínal vzdávat, když do dveří vrazil Drew a zařval: „Co se tady děje!“

Obrátil jsem se na něj, a když jsem zahlédl za jeho zády ležet na stolku strojek, ve kterém je určitě jehla, udělalo se mi slabo. Rychle jsem zavřel oči a radši se podíval zase na toho malého démona před sebou. Ani hudba, která se při otevření dveří rozlehla recepcí, mi nepomohla.

„Já jsem... Asi jsem něco řekl. Nejspíš jsem ji urazil. Fakt mě to mrzí, vůbec jí nerozumím a nevím, jak to mám vysvětlit,“ vysoukal jsem ze sebe stěží a znovu se na něj otočil. Jenže on se už nedíval na mě, ale na svou recepci.

„Yumi?“ Yumi? Tak jí říká? To zní docela dobře. Normálně bych si dělal legraci, že to zní skoro jako ta čínská polévka yum yum, ale netroufl jsem si. Nejsem rasista, naopak, ona vypadá vážně moc hezky, jenže mám zjevně problém s vyjadřováním. Nebo je ona příliš vztahovačná, protože mě původně vůbec nenařadilo, že by se cokoliv z toho, co jsem řekl, dalo pochopit špatně.

Podíval jsem se zpět na ni a nestačil žasnout, když se široce usmála. „Vůbec nic se neděje, jen jsem se rozhodla pánovi

trochu zpestřit den.“ Pleskla mě do ramene a mrkla. „V pohodě?“ Hned nato seskočila ze stolku a odběhla zpět za svůj pult. „Klidně pokračuj, tady je všechno v pořádku,“ kývla na Drewa, který se smál a s vrtěním hlavy zašel zpět. Žádná špatná výslovnost, žádný extra výrazný přízvuk a naprosto normální vyjadřování. Co se to tady sakra děje?

„Odkud sakra jste?“

„No přece odtud.“ Pokrčila rameny jakoby nic.

Vzdal jsem se a radši si sedl na zadek. „Kde je *odtud*? Z pekla?“ cedil jsem pod vousy.

Yumiko

Začala jsem se smát, když svou poznámku vyslovil, protože přesně tak jsem se cítila, jako malý čertík. Tvářil se trochu nabroušeně, doufám, že jsem to nepřehнала. Doufala jsem, že by to takový velký chlap mohl ustát. Nenápadně jsem se ho snažila pozorovat zpoza monitoru počítače. Odložil si kotník jedné nohy na koleno a znovu otevřel knihu o zahradničení. Opravdu vrcholový hráč zahradničí? Fascinující. Jednou po mně nenápadně mrknul a pak zase obrátil hlavu.

Naštěstí nepříjemné ticho narušil chlap, který přišel úplně poslední. Na ježka ostríhaný obr, kterému Drew říká *taťko*.

„Už tě tam nebavilo sedět?“ oslovil ho pán, kterému jsem nepatrně znepríjemnila den.

„Ne, kérku stejně nechci, jen jsem vás chtěl pozdravit.“

„Tak to jsi na správném místě.“ Zaklapl svou knihu a soustředil se na toho druhého, který se svalil na gauč hned vedle.

„Já vím, a ještě jednou díky za tu tiskovku. Vážím si toho, fakt.“

„To byla samozřejmost. Jak se má Riley?“

„Henry, i když bych si hrozně rád povídal, potřebuju si na chvíli lehnout.“

Takže se jmenuje Henry, dobře.

Ten Henry se začal smát. „A proč se nevyspíš normálně doma, Jacku?“ Oba dva jsme se dívali, jak si Jack lehá a skládá ruce pod hlavu. Byl o něco drobnější než ostatní, i když pořád hotový hromotluk.

„Děláš si legraci? Nathalií není normální dítě, je to ďábel.“

Držela jsem se, abych se nezačala smát, když se na mě Henry významně podíval a přistihl mě při zadržování smíchu. Před chvílí si myslel totéž o mně. Všimla jsem si, jak mu nepatrně cukl koutek, a zase se odvrátil.

„Dobrou, Jacku.“ Rozložil si znovu knihu a přestal si ho všímat.

„Díky, Baby.“ Baby, to je zvláštní přezdívka. Většinou to říkají chlapi ženským, a i tak mi to připadá dost divný. Nejspíš to bude tentokrát myšlené jako dítě, jenže proč by zarostlému obrovskému chlapovi někdo říkal *dítě*?

Chvíli jsem přemýšlela, co bych měla dělat, protože už jsem chtěla uklízet, a ne se tu šfourot v nose. Už jsem měla vše

hotovo a představa, že tady budu přes hodinu čekat a uklízet až potom, se mi nelíbila. Proto jsem se zvedla a došla umýt koupelnu, abych si zkrátila čekání.

„Smím vás vyrušit?“ Přistoupila jsem se ke čtenáři Henrymu a nejspíš ho vyděsila, protože trhl hlavou. Asi se začel až moc, což mi u zahradničení připadá nepravděpodobné.

„Ano?“ Zvedl ke mně hlavu a podíval se mi do očí. Jeho pohled a přímá pozornost byla trochu nečekaná, možná jsem si to měla rozmyslet.

„Nevadilo by vám, kdybych tu setřela?“

„Ne, proč by mělo?“

Není to jasné? „Měla bych to dělat, až odejdete.“ Uklízet před klienty není vhodné, jenže oni se nezdáli být běžnými klienty. Spíš se přátelili a Drewovi by to určitě nevadilo.

Jen pokrčil rameny, „Bez problému.“

„Díky.“ Došla jsem do koupelny a setřela všechno kromě míst u sedadel. I když vypadal v pohodě, nejspíš bych zašla příliš daleko, kdybych ho donutila zvednout nohy. Když jsem měla hotovo, došla jsem k němu znovu.

„Promiňte.“ Henry znovu zvedl hlavu od knihy a tentokrát nic neřekl. „Jen jsem se chtěla... Ráda bych se zeptala... Zkrátka jsem se chtěla zeptat, jestli jste si nevzal ten můj předchozí výstup moc osobně.“

Jeho rty se roztáhly do úsměvu a nakonec zavrtěl hlavou. „Kdepak, jen tak něco mě nerozhází.“

„Opravdu?“

„Ano, díky chlapům jsem se cítil trapně tolikrát, že jsem dost imunní.“ Tohle je dost odvážné tvrzení. „I když musím uznat, že vy jste mě zaskočila docela slušně.“

„Opravdu?“

Henry se na mě podezřívavě podíval, trochu se zamračil a dodal. „To nebyla výzva, slečno.“ Škoda.

„Nevadí.“ Chvilí jsem mlčela, a nakonec se rozhodla pro ústup. „No nic, jsem ráda, že je všechno v pohodě. Nechtěla bych Drewovy přátele nějak odradit.“ Otevřel pusu, aby mi odpověděl, ale do toho se otevřely dveře vzadu a vylezl některý z jeho přátel.

„Už se zase seznamuješ?“

Henry se ani nesnažil tu poznámku nějak popřít, prostě se jen zašklebil a zavrtěl hlavou. „Spíš usmiřuju.“

„Podle toho křiku jsi musel provést něco hrozného.“ Přišel až k němu a posadil se na židli.

„Zjevně jsem byl rasistický nevychovaný hovado.“

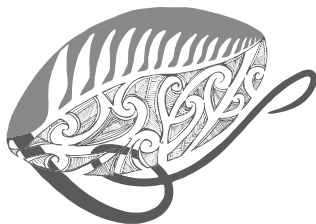
Viděla jsem, jak jeho příteli ztuhl výraz ve tváři. Pohlédl nejprve z něj na mě a pak zpět na něj. „To je vtip?“

Radši jsem se do toho vložila, než se začnou šířit bludy. „Vlastně byl.“ Obrátila jsem se od obou pryč a zalezla zpět za

svůj stůl dřív, než se stihl zeptat na další věc. Už teď jsem se cítila podivně. Radši jsem zůstala potichu až do velkého loučení, kdy všichni ti obři salon opustili.

Henry

Dnešní ráno bylo docela výživné, probudil jsem se v posteli se stanem místo deky a bez ženy, která by se o něj hezky postarala. Už to bylo čtrnáct dní, co jsem měl společnost, a nejspíš bych měl zvážit další. Parno venku bylo skoro k nesnesení, takže jsem si hned zrána dal studenou sprchu a osvěžil se. Bylo celkem vzácné, že jsme měli tři volná odpoledne za sebou. Vzhledem k předpovědi počasí se trenéři dohodli, že si dáme volná odpoledne a jen v podvečer trénink uvnitř, kde je klimatizace. Jednou byl naplánovaný bazén a dvakrát posilovna, což bylo docela fajn. Byl jsem zvyklý trénovat vícekrát denně, takže tohle byla novinka. Hrozící úpal nebyl žádoucí před víkendem a zápasem.

Všechno to volno jsem se rozhodl využít k práci na zahradě. Namazal jsem se opalovákem a na hlavu si nasadil svůj oblíbený slamák, abych se nepřehřál. Vstal jsem moc pozdě, takže zalévání

nepřipadalo v úvahu, jinak bych chuděrku trávu s kytka
spálil, ale mohl jsem volný čas využít k úpravě skleníku a taky
sekání trávy.

Nestihl jsem všechno, ale ze zahrady jsem odcházel zpocený
a spokojený. Tohle mi vždycky dokáže vyčistit hlavu. Stejně tak
rugby. Jako pro ostatní je to pro mě život. Jen já mám jasno, co
budu dělat, až jednoho hnusného dne skončím. Určitě bude
hnusnej, protože budu muset končit s něčím, co miluju.

Budu zahradničit. Na důchod mám vyděláno dost a ještě
něco přibude. Jednoho krásného dne si pořídím ještě něja-
ký byt, abych měl pasivní příjem, a budu zahradničit. Mohl
bych si otevřít nějaký svůj sad nebo ještě líp, udělám si živnost
a budu prodávat čerstvou, ničím nestříkanou zeleninu a ovoce.
To by byl krásnej důchodovej koníček.

Po tréninku ve fitku mě bolelo celý tělo, ale s chlapama jsme se
domluvili, že někde posedíme. Plánovali jsme dobrou večeři,
a proto nám Carl zarezervoval salonek v Orleans. Musel jsem
uznat, že vybral jednu z nejlepších restaurací v přístavu, měl
jsem ji rád hlavně kvůli živé hudbě. Proto to sem ostatně táhlo
i Carla. On totiž tancoval hrozně rád.

Přišel jsem mezi prvními a se všemi jsem se horlivě vítal.
Riley se usmívala na Lily a její kulaté břicho a Jack za ní stál

s malou Nathalií na koni a povídal si s ostatními. Alek vypadal, že zabije každého, kdo by chtěl do jeho těhotné ženy jen nepatrně drcnout loktem, a jako hradba se jí tyčil za zády.

„Čau, děcka,“ pozdravil jsem se s nimi a odtáhl si na chvíli Jacka stranou.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se zmateně, protože nebylo zrovna zvykem, že bych s ním chtěl mluvit soukromě. Hodil okem po Nathalií, co mu zrovna drobila kus bagety na hlavu, a zakroutil očima. Nejspíš si zvykl a neřeší to. Dnes poprvé vidím výhodu jeho oholené hlavy, z těch dredů by všechen bordel nevymyl.

„Neměli jsme v poslední době moc příležitostí si pokecat mezi čtyřma očima.“ Jack přikývl a nepřel se se mnou. Co se mu narodila malá a odešel z týmu, vídali jsme se většinou tak nějak všichni společně anebo jsem k nim šel na návštěvu já, jenže s Riley za zadkem to taky úplně nešlo. Ne snad, že bych před ní nemluvil, ale vím, že Jack by před ní tohle téma nerad vytahoval.

„Něco se stalo?“ Teď vypadal trochu zděšeně.

„Chtěl jsem se zeptat na toho vo...“ Jack se zatvářil jako nevinnost sama, takže jsem si rychle uvědomil, že má za krkem dítě, které už rádo opakuje nějaké výrazy. Vůl by určitě nebyl těžký na zopakování. „Max?“ Nemohl jsem si přesně vybavit jeho jméno, zato jsem přesně věděl, jak moc starostí způsobil.